

KO Kivistö Jarkko(VM)

23.05.2019
JULKINEN

Asia

Euroalueen lähentymistä ja kilpailukykyä tukeva talousarvioväline

Kokous

U/E/UTP-tunnus

E 80/2017 vp, EJ 26/2018 vp

Käsittelyvaihe ja jatkokäsittelyn aikataulu

Eurohuippukokous päätti 18.12.2018 antaa euroryhmälle tehtäväksi aloittaa lähentymistä ja kilpailukykyä tukevan talousarviovälineen valmistelu (aiemmin tunnettu nimikkeellä ”eurobudjetti”). Talousarvioväline korvaisi komission aiemmin antamat kaksi ehdotusta. Komissio on katsonut, että jatkotyön pohjana on uudistusten tukiohjelma.

Talousarviovälinettä on valmisteltu kevään 2019 aikana euroryhmässä ja sen työryhmässä. Sen keskeisistä piirteistä on tarkoitus sopia euroryhmässä 13.6.2019 ja eurohuippukokouksessa 21.6.2019, jonka jälkeen valmistelu voisi jatkua osana monivuotisten rahoituskehysten 2021–2027 (MFF) kokonaisuutta. On vielä epäselvää, kuinka yksityiskohtaisesti näistä asioista voidaan sopia kesäkuussa ja miten prosessi tulee etenemään sen jälkeen.

Valtioneuvoston on joiltain osin välttämätöntä tarkentaa kantaansa talousarviovälineen kiireellisen valmisteluajataulun vuoksi.

Suomen kanta

Suomi on ottanut eurobudjettiin kantaa osana EMU:n kehittämisen kokonaisuutta (E 80/2017vp ja EJ 26/2018 vp) sekä valtioneuvoston kirjelmissä koskien uudistusten tukiohjelmaa (U 85/2018) ja investointien vakautusjärjestelyä (U 86/2018).

E 80/2017:

Suomi voi tukea monivuotisen rahoituskehityksen ja EU-budjetin kehittämistä osana EMU:n vakauden lisäämistä ja toiminnan parantamista siten, että euroalueen mahdolliset erityistarpeet tulisivat aiempaa paremmin huomioituiksi. Paremmin kohdistettu, jäsenmaiden lähentymistä edistävä ja määrältään maltillinen, sekä selkeästi rajattu rahoitus euroalueen erityistarpeisiin EU-budjetissa voi olla joissakin tilanteissa hyödyllistä.

Tällaiset erityistarpeet voisivat koskea esimerkiksi kilpailukyvyn ja rakenneuudistusten edistämistä tai nuorisotyöttömyyden vähentämistä.

Tarvittava rahoitus tulisi pääosin järjestää uudelleenkohdentamalla jo olemassa olevaa EU-rahoitusta. EU-budjetin hyödyntämisellä vältettäisiin uusien instituutioiden luominen pelkästään euromaille ja siten tarpeetonta eriytymistä ja vastakkainasettelua unionissa. Suomen nettomaksuisuuden täytyy kuitenkin pysyä kohtuullisena ja oikeudenmukaisena.

U 85/2018:

Valtioneuvosto pitää uudistusten toteuttamisen tukivälinettä koskevaa ehdotusta ongelmallisena sekä oikeusperustan että rakennepoliittisen toimivallanjaon näkökulmasta. Tukiväline siirtäisi rakennepoliittisen päätöksenteon painopistettä budjetti- ja lainsäädäntövallan käyttäjiltä komissiolle tavalla, joka voisi vaarantaa demokraattisen vastuujärjestelmän.

Oikeusperustan riittävyyttä ja toimivaltakysymyksiä tulisi arvioida osana jatkovalmisteluja. Uudistusten toimeenpanon tukivälinettä tulisi pyrkiä kehittämään suuntaan, joka liittyy selkeämmin koheesipolitiikan tavoitteisiin ja perustuu koheesiota edistävistä uudistuksista jäsenvaltiolle tosiasiallisesti koituvien lyhyen aikavälin kustannusten osittaiseen korvaamiseen.

U86/2018:

Valtioneuvosto pitää ongelmallisena sekä investointien vakautusjärjestelyn ehdotettua oikeusperustaa että järjestelyn toiminnan rahoittamista valtiosopimuksella unionin rahoituskehyksen ja omien varojen päätöksen ulkopuolelta. Unionin koheesipolitiikan rahoittaminen tapauskohtaisesti valtiosopimuksella tai EVM:n kautta ei tarjoa jäsenvaltioiden budjettisuvereniteetille samanlaista turvaa kuin rahoittaminen EU:n budjetin vakiintuneiden menettelyiden kautta.

Suomi katsoo, että talousarvioväline tulisi rahoittaa muiden unionin menojen tavoin unionin omista varoista. Suomi ei pidä tarkoituksenmukaisena välineen rahoittamista erillisellä valtiosopimuksella. Suomi ei kuitenkaan vastusta valtiosopimuksen käyttöä täydentävänä rahoituksen lähteenä, jos siihen liittyminen on jäsenvaltioille aidosti vapaaehtoista.

Suomi muodostaa lopullisen kantansa euroalueen talousarviovälineeseen ohjattavan rahoituksen mitoitukseen osana rahoituskehysneuvottelujen kokonaisuutta.

Pääasiallinen sisältö

Osana talous- ja rahaliiton kehittämistä ja jatkona tiedonannolle uusista talousarviovälineistä unionin kehykseen vakaan euroalueen tueksi (COM(2017) 822) komissio ehdotti 31.5.2018 talousarviovälineitä, joilla pyritäisiin tukemaan lähentymistä ja kilpailukykyä edistäviä rakenteellisia uudistuksia sekä vakauttamaan euroalueen maiden julkisia investointeja suhdannevaihteluissa. Näitä osaksi monivuotisia rahoituskehyksiä laadittuja asetusehdotuksia uudistusten tukiohjelmasta ja investointien vakautusjärjestelystä käsiteltiin euroryhmässä syksyn 2018 aikana. Samaan aikaan Ranska ja Saksa muotoilivat lisäksi yhteistä näkemystä euroalueen budjetista. Joulukuussa 2018 eurohuippukokous saavutti yhteisymmärryksen lähentymistä ja kilpailukykyä tukevan talousarviovälineen pääpiirteistä ja antoi euroryhmälle tehtävän jatkaa sen valmistelua. Suhdannevaihteluita tasaavasta

välineestä ei saavutettu yhteistä näkemystä ja sen valmistelu jatkuu toistaiseksi vain teknisellä tasolla.

Eurohuippukokouksen 18.12.2018 julkilausuman mukaan uuden talousarviovälineen tulee olla osa EU:n talousarviota ja johdonmukainen muiden EU:n politiikkojen kanssa, ja siihen sovelletaan euroalueen jäsenvaltioiden asettamia kriteerejä ja strategista ohjausta. ERM II -valuuttakurssimekanismiin osallistuvat jäsenvaltiot voivat osallistua siihen vapaaehtoisesti. Eurohuippukokous määrittää talousarviovälineen koon monivuotisen rahoituskehityksen yhteydessä. Se hyväksytään perussopimusten mukaista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen asiaankuuluvan komission ehdotuksen perusteella, jota täydennetään tarvittaessa.

Euroryhmä ja euroryhmätyöryhmä ovat keskustelleet talousarviovälineen piirteistä kevään 2019 aikana useaan otteeseen. Keskusteluja on käyty erityisesti talousarviovälineen 1) käyttötavoista, 2) hallinnosta ja 3) rahoituksesta.

Talousarviovälineen käyttöön liittyvät kysymykset

Komissio on ilmoittanut, että se pitää talousarviovälineen lähtökohtana aiempaa ehdotustaan uudistusten tukiohjelmasta ja erityisesti sen osana ollutta euroalueen maiden rakenteellisten uudistusten tukivälinettä. Tukivälineen tavoitteena oli kannustaa jäsenmaita eurooppalaisen ohjausjakson yhteydessä tunnistettuihin tarpeellisiin rakenteellisiin uudistuksiin suoralla budjettituella, jota ei kytketty uudistuksista aiheutuneisiin kustannuksiin. Rahallinen tuki ilman linkkiä aiheutuneisiin kustannuksiin on kuitenkin herättänyt vastustusta jäsenmaissa, ja myös Suomi on pitänyt tätä ongelmallisena rakennepoliittisen toimivallan jakoon liittyvien kysymysten vuoksi.

Lähentymistä ja kilpailukykyä edistävän talousarviovälineen käyttökohteiksi on nyt ehdotettu rakenneuudistusten lisäksi sekä uudistusten ja julkisten investointien kokonaisuuksia, että investointeja sellaisenaan. Uudistusten ja niihin liittyvien investointien tukemisesta on saavutettu yhteisymmärrys. Uudistusten ja investointien paketoimista on tuettu, koska tuki voidaan tällöin kytkeä investoinneista aiheutuneisiin todellisiin kustannuksiin. Samalla säilytetään kannustin toteuttaa rakenteellisia uudistuksia. Suomi on pitänyt tällaista ehtoa mahdollisena silloin kun rakenneuudistukset ovat välttämättömiä tuettavien investointien tehokkuuden varmistamiseksi. Suomi on kuitenkin pitänyt tarpeellisena välttää asetelmaa, jossa syntyisi epäselvyyttä rakennepoliittikan toimivallanjaosta komission ja jäsenmaiden välillä. Tällainen tilanne voisi syntyä, jos investointien rahoitus ehdollistettaisiin rakenteellisille uudistuksille, joilla ei ole loogista linkkiä investointeihin. Tätä on korostanut myös neuvoston oikeuspalvelu, joka on kannanotoissaan korostanut ehdollisuuden yleisesti vaativan riittävää ja aitoa yhteyttä ehtojen ja politiikkatavoitteiden välillä. Lisäksi neuvoston oikeuspalvelun mukaan hankkeiden tukikelpoisuuden arviointikriteerien tulisi olla koheesion ja lähentymisen päämääriä tukevia.

Välineelle ominaisten, rakenneuudistuksiin liittyvien ehtojen lisäksi välinettä koskisi myös koheesiorahastoja koskeviin yhteisiin säännöksiin liittyvä ehdollisuus, josta sovitaan osana rahoituskehysneuvotteluja. Tämä ehdollisuus mahdollistaa unionin rahojen pidättämisen, jos huono julkisen taloudenpito, makrotaloudelliset epätasapainot tai – komission ehdotuksen mukaan – oikeusvaltion puutteet vaarantavat unionin rahojen tehokkaan käytön.

On mahdollista, että aina koheesiopolitiikan tavoitteita edistäviä merkittäviä uudistustarpeita ei ohjausjakson puitteissa tunnisteta. Talousarviovälineen tavoitteenmukaisen ja joustavan käytön varmistamiseksi Suomi on kannattanut mahdollisuutta tukea julkisia investointeja myös ilman kytkentää uudistuksiin talousarviovälineen kautta. Kysymys investointien tukemisesta ilman kytkentää uudistuksiin on kuitenkin jakanut jäsenmaiden mielipiteitä. Julkisten investointien tukemisen lisäksi on esitetty, että talousarviovälineen kautta voitaisiin rahoittaa myös InvestEU-välineen kansallisia osuuksia ja siten tukea myös yksityisiä investointihankkeita.

Komission kaavailuissa jäsenvaltiot voitaisiin velvoittaa maksamaan saadut tuet takaisin siinä tapauksessa, ettei uudistuksia tai investointeja viedä loppuun tietyssä ajassa, esimerkiksi kolmessa vuodessa kuten uudistusten tukiohjelmassa esitettiin. Tuen takaisinmaksua voitaisiin vaatia myös siinä tapauksessa, että rakenneuudistukset pannaan toimeen mutta perutaan myöhemmin, ja tässä on ehdotettu viiden vuoden aikarajaa. Tuen takaisinperintä muodostunee jäsenvaltioita jakavaksi elementiksi. Erityisesti asetetut aikarajat voivat osoittautua käytännössä eri tilanteissa hankaliksi ja perumisen määritelmä saattaa olla sangen tulkinnanvarainen. Takaisinperintä voi olla hankala myös kansallisen toimivallan ja demokraattisen vastuukatteen näkökulmasta.

Talousarviovälineen käyttöön liittyy myös kysymys tuen maittaisesta allokoinnista. Ehdotuksessa uudistusten tukiohjelmaksi suunniteltiin välineen kokonaisrahoituksen jakautuvan jäsenmaiden kesken niiden väestömäärän suhteessa. Tätä jakokriteeriä perusteltiin tuen vaikuttavuudella. Kuitenkin, koska sekä uudistusten tukivälineen että uuden talousarviovälineen oikeusperustana olisi koheesiopolitiikka, Suomen kanta on ollut, että koheesiopolitiikan tavoitteiden tulisi näkyä myös varojen allokoinnissa. Siten tuen jakamisessa pitäisi huomioida kansalliset erot taloudellisissa lähtökohdissa. Myös neuvoston oikeuspalvelu on pitänyt tarpeellisena linkittää koheesiopolitiikan piirteitä tiiviimmin tuen allokointikriteereihin lausunnossaan uudistusten tukiohjelmasta.

Talousarviovälineen kautta annettavaa tukea ehdotetaan maksettavan rahoituskehyskauden aikana kahdessa vaiheessa. Ensimmäisessä vaiheessa välineen kokonaisvaroista myönnettäisiin puolet jäsenmaiden hakemusten perusteella. Myöhemmässä vaiheessa jaettaisiin toinen puolisko varoista sekä ensimmäisessä vaiheessa jakamatta jäänyt osuus. Jos jäsenmaa ei hakisi sille allokoitua tukea kokonaisuudessaan viimeistään toisessa vaiheessa, jakamatta jäänyt osuus jaettaisiin muille hakemuksille. Tuen maksatus voitaisiin sitoa investointihankkeiden etenemiseen ja mahdollisten uudistusten toteuttamiseen joko niin, että tuki maksettaisiin kokonaisuudessaan vasta hankkeen tai uudistuksen valmistuessa, tai niin, että tukierä maksettaisiin kun asetetut välitavoitteet saavutetaan.

Valmistelun aikana on syntynyt yhteinen näkemys kansallisen rahoitusosuuden tarpeesta. Kuhunkin rahoitettavaan hankkeeseen pitäisi sijoittaa kansallisesti tietty osuus kokonaismenoista, millä vahvistettaisiin uudistusten ja investointien omistajuutta. Osuuden koosta on eri mielipiteitä. Pienempi kansallinen osuus, esim. 20 %, voisi kannustaa uudistuksiin ja investointeihin voimakkaammin, kun taas suurempi rahoitusosuus tukisi paremmin toteutettavien hankkeiden kansallista omistajuutta.

On esitetty, että välineen kautta myönnetyn rahoituksen määrä voisi riippua maakohtaisesta suhdannetilanteesta. Jos jäsenmaan talous olisi tukea haettaessa taantumassa, kansallinen rahoitusosuus voisi olla pienempi tai tuen määrä suurempi. Väline voisi toimia siis osin suhdanteita tasaavasti. Suhdannevaihteluiden huomioiminen ei ole kuitenkaan saanut tukea kaikilta jäsenmailta.

Talousarviovälineen hallinto

Talousarviovälineen ohjauksessa euroalueen jäsenmailla tulisi olla keskeinen rooli, koska välineellä tavoitellaan nimenomaan euroalueen vakauden ja toiminnan tukemista. Euroryhmä voisi laatia varojen käytön strategiset suuntaviivat ja kriteerit. Euroalueen jäsenmaiden strategisen ohjauksen lähtökohtana voisivat olla euroalueelle annettavat suositukset, joissa nostetaan esiin euroalueen toiminnalle tärkeitä ongelmakohtia ja tehdään ehdotuksia toteutettavista konkreettisista uudistuksista. Suosituksista voitaisiin johtaa myös prioriteetit euroalueen lähentymiselle ja kilpailukyvyille merkittäville uudistuksille ja investoinneille. Strategiset linjaukset voisivat ohjata sekä komission maaraporttien että jäsenmaiden kansallisten uudistusohjelmien laadintaa, ja vaikuttaa maakohtaisiin suosituksiin.

Jäsenmaat voisivat toimittaa strategisten linjausten ja maakohtaisten suositusten mukaisia ehdotuksia investoinneiksi ja uudistuksiksi. Ehdotuksissa määriteltäisiin aikataulut ja välitavoitteet hankkeille sekä riittävän tarkat kustannusarviot. Komissio arvioisi ehdotetut hankkeet, ja jäsenmaat voitaisiin kytkeä arviointiprosessiin esimerkiksi talouspoliittisen komitean (EPC) lausunnon kautta. Komissio tekisi rahoituspäätökset täytäntöönpanosäädöksinä. Siten jäsenmaat voisivat osallistua päätöksentekoon myös komiteamenettelyn kautta. Euroopan parlamentti osallistuisi prosessiin lainsäätäjänä EU:n vuosibudjetista päätettäessä sekä vastuuvapauden myöntämisessä. Varojen käyttö olisi Euroopan tilintarkastustuomioistuimen valvonnan alasta.

Hallintomallista ei sinänsä ole merkittäviä erimielisyyksiä, mutta esitetyn mallin oikeudellinen perusta vaatii huolellista arviointia. Talousarviovälineen oikeusperustana olisi ensisijaisesti Euroopan unionista toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) artikla 175(3) koheesiopolitiikan alueelta. Artiklan perusteella, jos investointi- ja rakennerahastojen ulkopuoliset erityistoimet osoittautuvat tarpeellisiksi, niistä voidaan päättää tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen eli määräenemmistöllä kaikkien EU:n jäsenmaiden toimesta. Neuvoston oikeuspalvelu on esittänyt, että päätöksenteko voidaan rajoittaa selvemmin euroalueen maita koskevaksi, jos välineen hallinnosta säädetään erillisellä asetuksella perustuen SEUT 136 artiklaan, joka koskee vain euroalueen maita. Tässä vaihtoehdossa ERM II –maiden osallistuminen päätöksentekoon vaatisi erikoisjärjestelyitä. Lisäksi Euroopan parlamentin rooli rajoittuisi lainsäädäntötyöhön osallistumiseen ja taloudelliseen dialogiin.

Jos talousarviovälineestä sovittaisiin valtiosopimuksella, yhteen kerätyt varat sisällytettäisiin EU:n talousarvioon ulkoisina käyttötarkoitukseensa sidottuina tuloina. EU:n tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltioiden tekemät hallitustenväliset sopimukset eivät saa sisältää elementtejä, jotka vaikuttaisivat unionin toimivallan käyttämiseen. Sopimus ei voisi siten sisältää päällekkäisiä säännöksiä EU-lainsäädännön kanssa tai perustaa päällekkäisiä päätöksentekomenettelyitä esimerkiksi sääntöjen noudattamisen arvioimiseksi. Sopimuksella voitaisiin velvoittaa osapuolet kontribuutioiden tekemiseen ja siinä voisi olla säännöksiä eurohuippukokouksen tai euroryhmän strategisesta ohjauksesta, mutta siinä ei voisi olla säännöksiä esimerkiksi rahoituksen jakoperusteista, valintakriteereistä tai talouden ohjauksesta.

Talousarviovälineen rahoitus

Huippukokouksen julkilausumassa todettiin talousarviovälineen olevan osa EU:n budjettia ja sen koosta sovittavan monivuotisia rahoituskehyksiä koskevien neuvottelujen yhteydessä. Julkilausuma jätti tilaa tulkinnalle. Osa jäsenmaista, ml.

Suomi, tulkitsee tätä niin, että talousarviovälineen rahoitus järjestettäisiin EU:n perinteisten omien varojen kautta. Samalla väline sisältyisi monivuotisten kehysten kokonaissummaan. Tällöin pitäisi sopia, kuinka euroalueen ulkopuolisia EU-jäsenmaita hyvitetään ellei näille maille luoda erillistä välinettä, kuten lähentymisväline ehdotuksessa uudistusten tukiohjelmaksi.

Komissio esitti uudistusten tukiohjelman käyttöön n. 22 mrd euroa, josta euroalueen maiden osuus olisi noin 17 mrd. euroa. Näiden varojen ohjaamisesta osaksi euroalueen talousarviovälineen rahoitusta vallitsee yhteisymmärrys. Välineen käytössä oleva rahoituksen määrä määrittyy osana rahoituskehysneuvotteluja.

Komissio ehdottaa, että kukin jäsenvaltio voisi vapaaehtoisesti kasvattaa omaa talousarviovälineestä saamaansa rahoitusta kohdistamalla pieni osa, enintään 5 %, kansallisesti allokoituista koheesiovaroista talousarviovälineen käyttöön rahastojen yhteisten säännösten asetuksen (CPR) perusteella. Tätä kautta välineen kokonaisrahoitusta voitaisiin kasvattaa enintään 10 mrd. eurolla.

Huippukokouksen lausumaa on tulkittu myös niin, ettei välineen rahoituksen tarvitsisi rajoittua EU:n talousarvion puitteisiin, vaan sitä voitaisiin täydentää erillisellä valtiosopimuksella ja mahdollisesti tarkoitusta varten korvamerkityillä tulonlähteillä. Eräät jäsenmaat ovat maininneet rahoitusmarkkinaveron (FTT) yhtenä mahdollisena ulkoisena tulonlähteenä, mutta asiasta ei ole tehty varsinaisia ehdotuksia.

Valtiosopimuksen käytöstä voitaisiin myös sopia tarvittaessa vasta myöhemmässä vaiheessa, jos asetukseen kirjattaisiin vain mahdollisuus rahoituksen täydentämiseen tätä kautta.

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely

Komission alkuperäisessä ehdotuksessa uudistusten tukivälineen oikeusperustana oli SEUT 175(3) ja SEUT 197(2). Talousarviovälineen oikeusperustaksi on ehdotettu SEUT 175(3). Välineen hallinnosta voitaisiin säätää erikseen SEUT 136 artiklan perusteella.

Käsittely Euroopan parlamentissa

Euroopan parlamentin budjettivaliokunta ja talous- ja rahoitusasioiden valiokunta ovat valmistelleet raportin uudistusten tukiohjelmasta 23.11.2018. Talousarviovälinettä ei käsitellä tässä vaiheessa Euroopan parlamentissa.

Kansallinen valmistelu

EU-ministerivaliokunta on käsitellyt asiaa osana EMU:n kehittämistä, uudistusten tukiohjelmaa ja investointien vakauseritystä, sekä osana rahoituskehyskokonaisuutta. Lisäksi asiaa on käsitelty osana euroryhmän ja eurohuippukokousten valmistelua.

EU-ministerivaliokunta 10.6.2019

Eduskuntakäsittely

Eduskunta on käsitellyt komission aiempia ehdotuksia euroalueen talousarviovälineiksi valtioneuvoston selvitysten U 85/2018 vp sekä U 86/2018 vp perusteella. Ehdotuksesta uudistusten tukiohjelman perustamisesta (U 85/2018 vp) on annettu seuraavat

valiokuntien lausunnot: TaVL 44/2018 vp, VaVL 10/2018 vp, PeVL 37/2018 vp, SuVL 8/2018 vp. Ehdotuksesta investointien vakautusjärjestelyn perustamisesta (U 86/2018 vp) on annettu seuraavat valiokuntien lausunnot: TaVL 45/2018 vp, VaVL 11/2018 vp, PeVL 38/2018 vp, SuVL 9/2018 vp.

Eduskunta on käsitellyt EMU:n kehittämistä horisontaalisesti valtioneuvoston antaman E-kirjeen E 80/2017 vp ja E-jatkokirjeen EJ 26/2018 perusteella. Asiasta on annettu seuraavat valiokuntien lausunnot PeVL 55/2017 vp, TaVL 54/2017, VaVL 5/2017 ja SuVL 9/2017 vp.

Eduskunta on myös käsitellyt Euroopan komission ehdotuksia talous- ja rahaliiton kehittämiseksi valtioneuvoston antaman E-kirjeen E 115/2017 vp perusteella. Asiasta on annettu seuraavat valiokuntien lausunnot TaVL 7/2018 vp, TrVL 5/2018 vp, PeVL 13/2018 vp, VaVL 4/2018 vp sekä SuVL 2/2018 vp.

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema

Euroalueen talousarviovälinettä koskeva asetus olisi toteutuessaan suoraan sovellettavaa oikeutta, eikä siitä aiheutuisi suoria muutostarpeita kotimaiseen lainsäädäntöön.

Jos välineen rahoituksen tueksi solmittaisiin erillinen valtiosopimus, sen lainsäädännön alaan kuuluvat määräykset saatettaisiin perustuslain 95 §:n 1 momentin mukaan voimaan lailla.

Taloudelliset vaikutukset

Talousarviovälineen taloudellisia vaikutuksia on vaikea arvioida ennen kuin välineen kokonaisrahoitus ja sen jakokriteerit ovat selvillä. Ensiarvion mukaan Suomi olisi todennäköisesti välineen nettomaksaja.

Muut asian käsittelyyn vaikuttavat tekijät

Talousarviovälineen käsittely liittyy tiiviisti neuvotteluihin unionin monivuotisesta rahoituskehiksestä vuosille 2021–2027.

Asiakirjat

COM(2018) 391 final, COM(2018) 387 final

Laatijan ja muiden käsittelijöiden yhteystiedot

VM, Alivaltiosihteeri Tuomas Saarenheimo, valtiovarainministeriö, p. 02955 30350
 VM/KO, Erityisasiantuntija Jarkko Kivistö, valtiovarainministeriö, p. 050 462 5932
 VM/EUS, Finanssineuvos Susanna Ikonen, valtiovarainministeriö, p. 040 673 6818
 etunimi.sukunimi@vm.fi
 VNEUS, Neuvotteleva virkamies Jussi Lindgren, p. 050 3074432
 jussi.lindgren@vnk.fi

EUTORI-tunnus

EU/2018/1174, EU/2018/1171

Viite

Asiasanat
Hoitaa

Tiedoksi
